ל״ח סימן שלו סעיף יח: גם ב מיי פ״ג מהל' נוקי ממון הלכה יד [ופ״ז

הלכה הן סמג עשיו סו

טור ש"ע ח"מ סימן שנג סעיף א [וסימן שלט סעיף ה ועי' בהג"ה בסימן רלא

יו"ט הלכה יג טוש"ע

מהלכות יו"ט הלי

ב סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סימן חלו סעיף ב

וסימן תלח סעיף ג: [טוש"ע י"ד סימן לט

מעיף יב וש"ך שס]: סעיף יב מיי פכ"ו מהל"

שבת הלכה יד סמג לאוין סה טוש"ע א"ח

:סימן שי סעיף ב

רבינו חננאל

איתמר המפקיד פירות

. אצל חבירו. רב אמר כרגלי

המופקדין אצלו ושמואל

. . ברגלי המפקיד. לימא אזדו

לטעמייהו דתנז בב״ק

בעל חצר חייב, רבי אומר

לשמור. ואיתמר אמר רב לשמוז, האדתנו אמו דב הונא אמר רב הלכה בחכמים, ושמואל אמר

הלכה כרבי, אמר לך רב אנא דאמרי אפילו לר׳ עד

במקומו. והא דתנז אם

דשמעינן מינה כרגלי ------

קיבל להיות מופקדין אצלו, לפיכך ברשות בעליו עומדין. רב חנא בר חנילאי תלא בישרא

בעיברא דדשא, והפקידו

יו"ט, ואתא ביו"ט לגבי רב

וא״ל

. המפקיד,

אוקמה רב

ב) [שבת קכח.], ג) לעיל לח., ד) ולעיל לו:ן, ה) לעיל לו., ו) שבת מה: קמ, ו) שבת מה: [תוספתת פ"ד], מ) שבת מה:

ברשותיה לענין שמירה הוא הדין

לתחומין: אמר לך רב. בהך אנא

דאמרי אפי׳ לרבי דאילו רבי לא פליג

אלא בדלא פריש אלא עול סתמא

אמר ליה וסבר רבי עול ותנטר את

קאמר ליה אבל מפקיד פירות דהכא

לאו בסתמא עסקינן אלא בדקביל

לנטירותה: ושמוחל המר הנה דהמרי.

בהא אפי׳ לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם דקיימי ברשות בעל חלר

אלא לענין שמירה דכיון דסבירא להו

דמסתמא עול ואנטר לך קאמר ליה

כ"ש דבעל השור מינח ניחא ליה

דמוקי שורו ברשותו דבעל חלר

לשמרו דאי מזיק האי שור לבעל חלר

לא מיחייב עליה אבל הכא לענין

תחומין מי ניחא ליה לאיניש כו': תנן

ואם ערב הוא פירוחיו כמוהו. אלמא

כרגלי המפקיד נינהו: שיחד לו קרן

זוית. דאושליה ביתא הלכך ברשות

המפקיד הן אבל הכא דמשכן שומר

וקבל עליו שמירתן הרי הן כרגליו:

אח"כ זכה. וכי זכה מיהא מוליכין

והרי בידו הופקדו לאחר זכיה וש"מ

כרגלי המפקיד הן: זכה שאני. שהרי כל עלמו לא עשה אלא להוליאו

משביתתו ולהעמידו בשביתה שלהן

וברשותן: מלא בשרא בעברא דדשא.

בבית אושפיזכניה שנתנו לו טבחי

העיר מבעוד יום והוא היה בן עיר

אחרת שמערבין לו לבוא לכאן: ה"ג

ה"ל הם הם סלים זיל שקיל והי

אינהו חלו לך. ללרכך לא תשקול

להוליכן לעירך ולקמיה מפרש

טעמא ואזיל: שאני עברא דדשא.

כלומר שאני הכא דתלינהו איהו

גופיה בעברא דדשא והם לא קבלוהו

מידו לשמרו דכמי שיחד לו קרן

זוית דמי: א"ל רב הלל לרב אשי

ואי אינהו חלו ליה לא שקיל והאמר

שמוחל שור של פטם הרי הוח כרגלי

כל אדם. אלמא כיון דאוקמיה

במחשבתו ברשות כל מי שיקנהו

מותר הקונה להוליכו למקומו והכא

נמי הא ברשותיה אוקמיה במחשבתו

ברשות כל מי שיקחנו: א"ל רבינא

לרב אשי ואי אינהו מלו ליה לא

שקיל והא"ר יוחנן הלכה כר' דוסא.

דאמר הרי הוא כרגלי הרועה אלמא

כיון דאין רועה בעיר אלא הוא ואנן

סהדי דכל מי שיש לו בהמה דעתו

מוסף רש"י אם הכניס ברשות בעל החצר חייב. משנה היא בפרק שור שנגח את הפרה (מז.) בקדר שהכנים קדרותיו ושברן שורו של בעל הבית או הכנים שורו ונגחו שורו של בעל הבית או שהכנים פירותיו ואכלתו עול ואנטר לך קאמר ליה, והוא הדין הנח סממא נשוק (ב"מ פא:). רבי אומר לעולם אינו אוכוו עעועם איבו חייב. דעול ותיב ונטר לן קאמר, וה"ה להנח סתמל נשוק (שם). שור של פטם. שמפטס שוורים כל אדם. אפילו בן עיר אחרת שבא לכאן ע"י עירוב, מוליכו למקומו, דכיון דאורחיה לזבוניה, דכיון דאורחיה לזבוניה, מאתמול אוקמיה ברשוחיה דמאן דאתי למחר וזבין ליה לח.). הבהמה והכלים כרגלי הבעלים. שהשואל או הבעלים. שהשואל או לוקח בהמה או כלים מחברו ביום טוב, אינו יכול להוליכם אלא למקום שהבעלים הראשונים מותרין לילך שם, ואם עירבו ללפון לא יוליכנו זה לדרום (ערוביו צז:) ואם לא ערב יש לה אלפים לכל רוח העיר (לעיל לז.) כשם שאין אדם יכול לילך ביו"ט אלא עד תחום שבת, כך בהמתו אינה יכולה לילך חוץ לתחום, וכליו נמי אין לו רשות לשגרם חוך לתחום אין משקין ושוחטין. דרך להשקות בהמה לפני שחיטה שתהא נוחה להפשיט (שבת מה:) אורחא דמילתא נקט (שם קנו.). את המדבריות. (שם מה:) הברייתות שרועות באפר תמיד ולנות נתוך התחום (שם קנו.). פצעילי תמרה. תמרים שעושין מלולבין והן מתבשלות מאליהן, מהו לחכול מהן קודם בישולן, מי מודה בהן דמוקלות הן כגרוגרות ולימוקין או לא

מוסף תוספות

א. שאומר מנה זו אתן לפלוני ומנה זו לפלוני הרי זה לגביה כמזכה להז. בכך. ושנ"ח. . האורחים סומכת בכך לפי

. דהרי הוא כרגלי השואל. ד. אע"פ שדעת בעל שאינם יודעים אי זו מנה אותו שהיו מופקדיז אותו

אות סורי בייקיין דיותק מביאין אצלו דכרגליו הן. רשכ״6. 1. אותם בסלים שעושין מלולבין והן מתבשלות מאליהן. לש״י שנת מה: ד״ה פלעילי. 1. מלשון המפצע זתים שהיו מפצעין התמרים כדי להתבשל. למני6. ח. ולאחר פצועיהן מתקלקלין, ולפיכך היה סבור לדמותם לגרוגרות וצמוקים, ואפ״ה אמר לי׳ רבי שאין דומין לגרוגרות וצמוקין דהנך מתקלקלים ביותר וחוזרין ומשביחין. שס. 0. שהיו מתחלה ראויין לאכילה והוא דחה אותם בידים לייבשן ושוב אינן ראויין עד שייבשו. שטה. י. ואיכא דאכיל מינייהו. שס.

מי שומן אללו אורחים. מעיר אחרת ויבואו אללו על ידי ערוב: לא יוליכו. לאחר סעודה מנות בידם לביתם לסעודת הלילה: אלא אם כן זכה להם. ע"י אחר: מנוסיהם מערב יו"ע. שמסרם בעל הביח זה לאדם אחר במשיכה ואמר לו זכה במנות הללו לפלוני ולפלוני דוכין לו לאדם שלא בפניו והיו שלהם מבעוד יום לילך כרגליהם: גב" אם הכנים ברשות. שורו וקדרותיו ופירותיו לחלר חברו בעל חלר חייב בנוקין ורישת דהך מתני׳ בבבת קמת דכי אמר ליה עול עול ואנטר קאמר ליה: לימת. הך פלוגתת דהכת כי הך אולה משום דאמר רב הלכה כרבנן דקיימי

מ״י [אלא אם כן זכה להן. מימה ל"ל זכה אפי" בירר חלק כל אחד ואחד≈ נמי מידי דהוה אטואלב דאמרינן לעיל (דף לח.) אע״פ שלא נתנו לו אלא ביו"ט וכו' וי"לג דשואל דעתיה טפי אכלי מאורחים על מנות]י: [תנן ואם עירב הוא פירותיו במוהו. מרישל דקתני ולס ערבו בני אותה עיר לא יביאו לא מצי למידק דאיכא למימר דלא ערבו הנפקדים]ה: פצעילי תמרה. פ״ה תמרים שאינם מתבשלין באילן לעולם וגודרין אותן מן הדקל ועושין להם חותלות וכונסין ילתוכן ומתבשלות ומבעיא לר"ש מהו לאכול מהן ביו"ט ולא נהירא דפלעילי תמרה לא משמע

ולא הוו כגרוגרות ולמוקין "דלא דחינהו בידים דלא היו ראוין מעולםי:

הכי אלא פירושו דהוי פגי תמרה

שסופן להיות נגמרין ומתוקין יפה יפה

ועדיין לא נתבשלו ופולעין אותם אחת

לשנים ז בסכין ומעלין אותן לגג ליבשן ח

הדרן עלך משילין וםליקא לה מסכת ביצה

מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מי מנות אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יו"ם: גמ' אתמר המפקיד פירות אצל חבירו רב אמר כרגלי מי שהפקידו לו ושמואל אמר כרגלי המפקיד לימא רב ושמואל דאזרו למעמייהו דתנוֹ אם הכנים ברשות בעל החצר חייב רבי אומר לעולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור ואמר רב הוגא אמר רב הלכה כדברי חכמים ושמואל אמר בהלכה כרבי לימא רב דאמר כרבנן ושמואל דאמר כרבי אמר לך רב אנא דאמרי אפי' לרבי עד כאן לא קאמר רבי התם אלא דבסתמא לא קביל עליה נטירותא אבל הכא הא קביל עליה נטירותא ושמואל אמר אנא דאמרי אפי' לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דניחא ליה לאיניש דניקום תוריה ברשותיה דבעל חצר דאי מזיק ליה לא מיחייב אבל הכא מי ניחא ליה לאיניש דליקום פיריה ברשותיה דחבריה תגן ואם ערב הוא פירותיו כמוהו ואי אמרת כרגלי

מי שהפקידו אצלו כי ערב הוא מאי הוי

אמר רב הונא אמרי בי רב יכגון שיחד לו קרן זוית ת"ש מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אא"כ זכה להם מנותיהם מערב יו"ם ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו כי זכה להם ע"י אחר מאי הוי ה"ג כיון שזכה להם ע"י אחר כמי שיחד לו קרן זוית דמי ואיבעית אימא זכה שאני רב חגא בר חגילאי תלא בשרא בעברא דדשא אתא לקמיה דרב הוגא א"ל אי את תלית זיל שקיל ואי אינהו תלו לך לא תשקול ואי איהו תלא מי שקיל והא ירב הונא תלמיד דרב הוה ואמר רב כרגלי מי שהפקידו אצלו שאני עברא דדשא דכמי שיחד לו קרן זוית דמי א"ל רב הלל לרב אשי ואי אינהו תלו ליה לא שקיל יוהאמר שמואל שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם א"ל רבינא לרב אשי ואי אינהו תלו ליה לא שקיל והאמר יחבה בר בר חנה א"ר יוחנן הלכה כר' דומא א"ל רב אשי לרב כהנא ואי אינהו תלו ליה לא שקיל והתנן יחבהמה והכלים כרגלי הבעלים אלא שאני רב חנא בר חנילאי דגברא רבה הוא ומריד בשמעתיה וה"ק ליה אי את תלית אית לך סימנא בגוויה ולא מסחת דעתך מניה זיל שקול ואי אינהו תלו לך מסחת דעתך ולא תשקול: מתני׳ ייאין משקין ושוחמין את המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבייתות אלו הן בייתות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר: גבל למה לי למימר משקין ושוחטין מילתא אגב אורחיה קמ"ל הדלשקי אינש בהמתו והדר לשחום משום מרכא דמשכא "ת"ר יאלו הן מדבריות ואלו הן בייתות מדבריות כל שיוצאות בפסח ורועות באפר ונכנסות ברביעה ראשונה ואלו הן בייתות כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום ובאות ולנות בתוך התחום רבי אומר אלו ואלו בייתות הן אלא אלו הן מדבריות כל שיוצאות ורועות באפר ואין נכנסות לישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים ומי אית ליה לרבי מוקצה והא בעא מיניה ר' שמעון בר רבי מרבי ®פצעילי תמרה לר"ש מהו א"ל יאין מוקצה לר"ש

שתהא כרגליו אמרינן בתריה אזלה וכל שכן הכא דאוקמוה בהדיא ברשומיה ואדעתא דידיה תלו ליה: **כרגלי הבעלים.** וכיון דללרכו תלאוה שם הוה ליה איהו בעלים: אלא שאני רב חנא בר חנילאי כו'. וטעמא לאו משום תחומין אלא רב הונא דאורי ליה הכי תלמידיה דרב הוה ורב אמר בשחיטת חולין (חולין דף נה.) בשר כיון שנתעלם מן העין אסור ואפי׳ תלוי ביתד גבית ישראל ורב חנא אגב טרדא דשמעתיה משכח שאר עסקיו: וה"ק ליה. רב הונא: אי אם סלים. מידי דעביד איניש בידיה לא מנשי ולא מסח דעחיה: ואי אינהו סלו לד. אתה לא היה דעתך לכך והם אינם זהירים בשלך ואסחו דעתייהו ולא משקול. לשון אחר משום מוקצה: בותגר' אין משקין ושחשין אם המדבריום. משום מוקצה ובגמרא מפרש אמאי נקט משקין: גבו' מלחא אגב אורחיה. דתנא דה"ל לאורויי בבהמוח מי מותרת ומי אסורה נקט אורחיה בלישנא דמשמע מינה מילתא חדתי בדרך ארץ: משום סרכא דמשכא. שתהא נוחה להפשיטה שהוא נדבק יותר מדאי בבשר: ונכנסום. לישוב: ברביעה. במרחשון: פלעילי המרה. תמרים שאין מתבשלות באילן לעולם וגודרין אותן מהאילן ועושין להן חותלות הן כלי כפות תמרים וכונסין אותן לתוכן ומתבשלות: מהו. לאכול מהן ביום טוב:

רכיון דמכרזי עליה כל זה שכבר קנה. א״ל רבינא לרב אשי ל) ואי הוו איהו הלוקח בהמה מחבירו רועה אלא ביו"ט הרי כרגלי ווא כוגלי ווודעה, ואוקימנא ברועה אחד. א״ל רב אשי לרב כהנא ואי אינהו תלו לא שקיל. והתנז יו"ט כרגלי השואל, הנה

הונא, וא״ל מהו למישקליה ולמיזל היום בתחום שלי, א״ל אי אנת תלית ליה בעיברא דדשא מוכחא מילתא דלא אפקדתיה לגבי מריה דביתא. ואע"ג דאמר רב כרגלי המופקדין אצלו בכי האי גוונא מודי רב דהוא כרגלי המפקיד, ואי אנת תלו לא תשקול. ואקשינן וכי האי גוונא אי אינהו תלו, והאמר שמואל שור של פטם כרגלי כל אדם,

אפ כ המשאיל כרגלי השואל הן. . ואסיקנא אלא רב הונא הכי . קאמר, רב חנא בר חנילאי

קכק גברא וטריד בשמעתיה הוא, אי איהו תלא גלי דעתיה דכי יהיב סימנא שקיל ליה ולא מסח דעתיה, ואי אינהו תלו חייש דלמא מחלפי ליה 1) ומסח דעתיה מיניה. מי שזימן אצלו אורחין לא יוליכו בידם מנות אא״כ זכה להן במנותיהן מערב יו״ט. [מתני׳] אין משקין ושוחטין י בידור מרות היי שרים, אברו אות היידור, לא די בידום במדור את ירות היידור מו בידור מרות היידור היידור מו היידור המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבייתות. למה לי למיתנא משקין, מילתא אנב אורחיה קמייל ודלשים איניש והדר לישחיט, מ"ט דכי איכא סירכא משמטא 2). ת"ר אלו הן מדבריות שיוצאות ורועות באי[פר] [ב]פסח ונכנסות ברביעה

[ראשונה]. בייתיות שיוצאות ורועות חוץ לתחום ובאות ולנות בתוך התחום. ר' אומר אילו הייתות הן, אלו הן מדבריות [ראשונה]. בייתיות שיוצאות ורועות באפר ואין נכנסות בישוב לא בימות הגשמים. ומקשינן ומי אית ליה לר' מוקצה כלל דקתני אילו הן מדבריות, והא בעא מיניה ר' שמעון בר' פצעילי תמרה לר' שמעון מהו, ואמר ליה אין מוקצה לר' שמעון שייצאות ורועות באפר ואין נכנסות בישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים. ומקשינן ומי אית ליה לר' מוקצה כלל דקתני אילו הן מדבריות, והא בעא מיניה ר' שמעון בר' בישות החמה ולא בימות הגשמים. ומקשינן ומי אית ליה לר' מוקצה כלל דקתני אילו הן מדבריות.

א) נראה דצ"יל ואי אינהו כלו ליה לא שקיל. ג) נראה דרפינו ז"ל ס"ל דכיון דמסח דעתיה מענה אסור משום חחומין וכן פי הרב המאירי ז"ל בשם המפכשים ז"ל ואולי דכיון על רפינו ז"ל. ג) כ"ה גי הר"ף ז"ל וער בש"ך יו"ד סיותן ל"ע פ"ק ל"ע.